

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Lidské ctnosti a nenasytynosti-----	4
2. O představách a lidských slovech-----	7
3. Přírodní léčba-----	12
4. Původní a dnešní křesťanství-----	17
5. Krátce o spánku-----	27

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

„Jsi Láska, proto se slituj,
Ty, který důvod znáš,
proč někdy přeslechli jsme
Tvůj tichý, zvoucí hlas.“

A. Janoušková: „Modlitby“

Lidské ctnosti a nenasytnosti

Ctnosti jsou božím darem, které si přinášíme na zem, zakořeněné v duši. Chceme-li dosáhnout během života jejich růst, musíme se jim snažit poskytnout prostor a podmínky k rozpuštění a zrání.

Rádus duchovního poznání, ze kterého ctnosti vycházejí, roste se schopností a ochotou pomáhat ostatním, potlačovat vlastní přání a žádostivosti, chyby, nedobré návyky a nahradit je láskou. Láska je jednou z nejvyšších ctností ve všech dimenzích celého univerza.

Většina lidí se inkarnuje s touhou něco na zemi změnit, vybudovat, pomoci spolužijícím k dosažení vyšších morálních hodnot a k poznání pravé podstaty lidství, lásky. Ale po příchodu na zem zapomínají brzy svá předsevzetí. Nejsou schopni rozeznat hodnoty životních zisků a ztrát. Rozeznají-li je, chybí síla vůle postavit se na správnou stranu. Zamysleme se jednou nad tím, jak vnitřně obohaceni se rodíme, co vše máme a jak málo potřebujeme pro svůj život, není-li chamtivost, nenasytnost a žádostivost naším pánem. Všechny dary Tvůrce, včetně života provázeného vyšší pomocí a láskou, přijímáme jako samozřejmost, za níž nás nenapadne ani se poděkovat. Místo díky jsme nespokojeni, vyčítáme Bohu a obviňujeme Ho z nespravedlnosti, protože si nemůžeme splnit různá materiální přání. Závidíme lépe situovaným spolužijícím, ačkoliv víme, že naše bída a starosti jsou důsledkem námi vyvolaných příčin.

Nespokojenost, nenasytnost, žádostivosti jsou aspekty sobecké vůle, rostoucí s civilisací člověka, která sobectví nejen probouzí, ale i udržuje. Náruživost je užitečná a dokáže mnohdy dokonce velká díla, pokud zůstává člověk jejím pánem. To však není lehká úloha.

Jak zůstaneme pánem svých slabostí a pánem sebe sama? Volbou rozvážností, prováděním myšlenkové a citové kontroly, potlačením impulzivity a přílišného mluvení. Mluvíme o všem možném, co víme i nevíme, ale zřídka si jsme vědomi toho, co mluvíme. Než proneseme rozhodující slova, přemýšlejme, jak bychom je hodnotili, kdyby je vyslovil někdo jiný. Stejně tak se učme hodnotit skutky vlastní a cizí měřítkem božských zákonů, spravedlnosti a lásky, ne měřítkem našeho sobectví. Tím roste síla ducha a mizí převaha negativních vlastností.

Život některých lidí je naplněn starostmi, co si všechno musí koupit za získané peníze. To a to musím mít, protože to mají moji známí nebo příbuzní. Ať vidí všichni, co si mohu dovolit!

Kolik z nás si dovolí při těchto úvahách poznání, že na zemi žije mnoho lidí, kteří si nemohou dovolit ani to, co je k životu nejnnutnější - jídlo. Člověk myslí hlavně na sebe. Jeho řeč je neustálé „já, já“, ale málo „my“. Snažme se plnit přání a potřeby nejen vlastní, ale vnímat i potřeby ostatních. Každý z nás se denně setkává s lidmi, kteří žijí na pokraji existenčního minima a potřebují nutně pomoc. Jak reagujeme? „Jsem rád, že se mně daří líp!“ Je to správné?

Morálka nepodložená činem jsou nevyklíčená semena. Zvláště starší generace by měly být příkladem pro generaci dorůstajících. Vědomí starších lidí má díky životním zkušenostem přístup k vnitřnímu prameni moudrosti a inspirace, k prameni, jehož síla porozumění a lásky by měla zahřívát celé okolí a vést mladé lidi nejen k poznání pravých životních hodnot, ale i ke schopnosti s nimi správně zacházet.

Jednou z nejsilnějších žádostivostí dnešní doby je požívání omamných jedů a drog. Je rozšířena hlavně mezi mladými lidmi, kteří nevědí, že ochromuje na mnoho, mnoho roků jejich pozemský, ale i posmrtný život. Co přivádí mladého člověka k této tělo a duši ubíjející náruživosti? Chybějící sebeovládání, nuda, zvědavost, touha imponovat ostatním, osamocení a nedostatek vůle, potlačování vnitřních konfliktů, ale i konfliktů vnějšího prostředí, chybějící rodinné teplo, láska a vnitřní prázdnota. Mladí lidé hledají smysl života, který jim dnešní společnost není schopna vysvětlit. Každý z nich chce ve světě, do kterého se zrodil, něco dokázat, potvrdit svoji existenci činy. Touží po pozornosti a uznání svým okolím. Není-li toto schopno mu poskytnout vedle hmotného zabezpečení i aspekty rozvoje duševního, hledá zapomnění a únik z duševní prázdnoty do iluzorních prožitků pod vlivem drog a alkoholu.

Oblast duševního, citového a rozumového vědomí, stejně jako fyzické tělo, se stávají závislé na příjmu stále rostoucího množství omamných prostředků. Duše a duch jsou z těla násilně vytlačovány, až dojde jednou k přetržení Stříbrné šňůry, ke smrti.

Smrt není pro postiženého osvobozením. Po přechodu do nadzemí musí být jeho astrální tělo, které zničeno požívanými jedy trpí v temných, zemi blízkých astrálních sférách, nejprve pročištěno a zharmonizováno.

Stejně těžký je i posmrtný život pro alkoholiky, pro jedince zneužívající sexuální sílu nebo holdující jiným neřestem.

Duše alkoholiků se často vrací na zem, protože je štvána neustálou „žízní“, touhou po alkoholu. Zdržuje se v hospodách a všude tam, kde se nadmíru pije, aby se vyžívala z pocitů lidí, kteří se tam zdržují, což jí přináší uspokojení. Často najde otevřenou auru člověka, v níž se usazuje a nutí svého hostitele k neovládanému pijáctví.

Opilství, omamné jedy, zneužívání léků ničí v člověku všechno světlé, všechno budující. Stává se hříčkou a otrokem svých žádostivostí, z nichž je se schopný zřídka oprostít. Lidské síly jsou většinou bezmocné a terapeutické úspěchy zřídka trvalé.

Chceme-li zůstat pánem svého života, svých náruživostí, nectností a slabostí, musíme nejdříve poznat sami sebe. Základním předpokladem k tomuto poznání je důsledná kontrola vlastního jednání, mluvení, kontrola myšlenek a pocitů bez omluv a příkras a rozhodné „Já chci!“. To není lehké, protože člověk je zvyklý zabývat se jen jevy vnějšího rozumového života a pozornost věnuje především lidem ostatním. Pozorováním sebe sama se učí vnímat své slabosti a nést za ně zodpovědnost, poznávat vlastní síly a hledat cesty k jejich správnému uplatnění. Nepomáhá křičet a obviňovat ostatní nebo Boha z neúspěchu, bídy a utrpení. Vini jsme stále jen my sami a proto musíme začít sami hledat správnou cestu k dosažení životní rovnováhy.

Buďme vděční za zdravé tělo a duši a neničme je návyky, které pramení z lidské nenasytnosti a slabosti vůle.

Buďme si vědomi, že život je zkouškou, jejíž úspěšné zakončení je zároveň začátkem nové životní fáze, fáze vzestupu ducha a duše, začátkem poznání, která neznají lidskou bolest a bídu, protože vycházejí z pramene Lásky.

K osvojení si této Lásky vede jen jedna cesta: vnitřní růst a oddanost Bohu.

O představách a lidských slovech

Mnohdy zacházíme s vlastními vnitřními silami nerozumně, protože neznáme jejich vliv na náš život. Jednou z těchto sil je síla představivosti, pramen umělecké kreativity, forem myšlení, výzkumu, životního růstu, poznání a činů. Čím zřetelněji vidíme před sebou sledovaný cíl, čím intenzivněji se zabýváme jeho představou v negativním i pozitivním smyslu, tím rychleji dosáhneme jeho uskutečnění.

Síla představ pomáhá člověku vcítit se do duševního i tělesného stavu lidí, do vibrací přírody, přenáší ho do prostoru cizích zemí, světů a dimenzí. Ani jediná z našich představ, které vědomě nebo nevědomě vyvoláváme, není ztracena. Její energie působí nejen v nás, ale i na naše okolí a rozpíná se do celého vesmíru. Proto je možné říci, že změna světa a změna našeho prostředí začíná v každém jednotlivém člověku a každá doba a každý národ je tak dobrý jako představy a myšlenky jeho obyvatel. Totéž platí pro naše rodiny a přátele.

Jestliže se s láskou a s přáním harmonického souladu koncentruji na člověka, který mi není nakloněn nebo který není sympatický mně samotnému, jestliže mu pomocí svých představ o harmonickém soužití s ním vysílám lásku, dobrá slova, porozumění a dobré myšlenky, dojde po určité době ke změně. Především se změní něco ve mně, ale i v něm. Uklidnění a pomalé stoupání vzájemné sympatie vystřídá dřívější nechuť a antipatii, slabé náznaky tolerance a dobré vůle se stanou stále očividnější. Kolik času tento obrat vyžaduje, závisí na intenzitě vůle a na intenzitě mnou vysílané pozitivní myšlenkové energie.

Pomocí obrazotvornosti a slovní energie vštěpujeme našemu vyššímu vědomí představu toho, co chci pomocí vůle uskutečnit. Proto je nutné kontrolovat a volit slova, jejichž energie nevyvolává opak toho, co chceme a neodporuje našim přáním. Není jedno a totéž, řeknu-li: „Ne, to nevěřím!“ nebo „To nemohu momentálně pochopit!“ První výrok posiluje působení vůle našeho „ne“, energie pochybností a zabraňuje přílivu tolerance. Druhá věta otevírá prostor možností ke splnění našich představ.

Individualita člověka je dána jeho duchem. Osobnost je zrcadlením duše. Naše představy, skutky, myšlenky činy a slova jsou výrazem duše, který podléhá dobrým nebo negativním inspiracím nás

obklopujících neviditelných bytostí. Buďme si toho v každém životním okamžiku vědomi, abychom správně rozlišovali mezi dobrem a zlem.

Pozitivními nebo negativními představami můžeme ovlivňovat každou životní situaci. Nemůže dojít k zoufalství, představujeme-li si soustředěně jasné, optimální východisko z daných problémů. Nedocílíme-li řešení, které jsme si přáli, přichází mnohdy řešení pro nás ještě příznivější, předáme-li naši starost Bohu a prosíme o Jeho rozhodnutí. Musíme si být přitom vědomi, že naše představy nesmí poškozovat bližního, protože Tvůrce měří se stejnou spravedlností potřeby moje jako potřeby mého protivníka nebo nepřítele. Další skutečnost, která musí být při splnění představ respektována, je zákonitost karmická. Vychází-li náš problém z karmického zatížení, musíme se snažit ho pozitivně zvládnout. I zde získáme pozitivními představami sílu nest životní kříž s ulehčením. Strach a pochybnosti jsou nejsilnějším nepřítelem člověka, síla představivosti přítelem a pomocníkem. Chrání nás před beznadějností, do které nás vhání strach.

Často dochází ke konfrontaci s otázkami o ztraceném přátelství, lásce, sympatii a pod. O přátelství hovořit by vyžadovalo delší polemiku, ale shrnu svoje poznání jen ve dvě věty: Proč jsem ztratil svoje přátele? Vyžadoval jsem více, než mi byl přítel schopen dát? Kolik jsem z toho, co jsem vyžadoval od přítele, dělal sám?

Velikou sílu mají staré navykklé zvyky, představy a předsudky. Boj s nimi je boj těžký, ale ne beznadějný. Snad proto, že si nejsme vědomi, jak hluboko jsou v naší duši zakořeněny a jak na nich lpíme, i když víme, že nejsou správné. Rozum se brání proti všemu novému, proti novým životním a myšlenkovým programům a my mu podléháme. S naším „Já chci“ působí zároveň síla „Staň se!“.

Síla vůle je rozhodujícím faktorem mezi dobrem a zlem, láskou a nenávistí, mezi světlem a tmou, mezi „ano“ a „ne“, mezi pozitivními a negativními představami.

Představy jsou dynamikou tvůrčí a umělecké schopnosti člověka, posilujícím faktorem zdraví těla a duše, kde spolu s vírou jsou schopny zázraků. Ale zázraky přicházejí teprve tehdy, až se člověk naučí ovládat elementární podstatu vlastní představivosti pozitivními aspekty vůle, vycházející z ušlechtilosti duše.

Nyní několik slov o slovech samotných. Možná, že někteří z vás se již ptali, proč tak často hovořím o nutnosti kontroly myšlení, pocitů a mluvení. Považuji ji za nejjistější záruku životního úspěchu a životní harmonie. Zamyslete se jednou nad tím, kolik škody, poznané, ale i nepoznané, vám způsobila nepromyšlená slova, kolik přátelství a lásky jste jejich vlivem ztratili, nehovoře o neúspěchu hodnot materiálních a o duševní rozladěnosti.

Před každým otevřením úst a nádechu k mluvení bychom si měli uvědomit: „*Neříkej všechno, co víš a buď si vědom toho, co říkáš!*“

Lidská mluva je výrazovým aspektem ducha, který aktivuje a formuje slova v plynulý tok, v řeč. Pomocníkem je mu rozum, vedený myšlenkami, vycházejícími z předního mozku. To znamená, že hodnota řeči je podmíněna vývojovou hodnotou ducha. Negativní aspekty lidské řeči jsou duchu cizí. Vycházejí z momentální impulzivity, z nepromyšlenosti používaných slov, ale i z ochoty člověka přijímat našeptávání negativních neviditelných sil, které důslednou kontrolou a působením vůle umlkají.

Velmi důležitý je tón naší řeči. Řeč je akustickým řetězcem tónů a symbolů. Každá slabika, spojení jednotlivých hlásek, mnohdy zcela neuvědoměle na jednotlivá slova kladený důraz, vycházející z oblasti citové, jsou nositeli energie, působící nejen na posluchače, ale i na jeho okolí. Jsou schopny vysoké kreativity, oblažení, dovedou stavět a těšit, ale i bořit, zraňovat nebo odpuzovat, ničit.

Často slyšíme námitky: „Na dlouhé přemýšlení nemám čas!“ Tomu věřím. Stále znovu jsme svědky toho, že na přemýšlení o sobě, o hodnotách svého jednání a slov nemá většina lidí čas. Správněji řečeno, chybí jim vůle poznat, kolik času ztrácejí prázdným tlacháním, ohrožujícím jejich společenské a materiální životní podmínky a přátelství.

Řeč zrcadlí rozumové poznatky, citění a myšlenky, ale opět jen do určité míry, protože je schopna reflektovat jen citění a myšlení vyvolávané smyslovými, tělesnými jevy. Transcendentální aspekty a jejich vnitřní prožití není schopna reflektovat. K tomu jí chybí odpovídající slova.

Pomocníkem pro volbu správných slov je úvaha, jak bych přijal vlastní slova já sám, kdyby je vyslovil můj společník.

Poznání, že vyslovená slova mají trojí moc: působí na toho, kdo je vysloví, na toho, kdo je slyší a na toho, komu patří.

Úvaha, komu mohu svými slovy uškodit nebo pomoci a jsou-li v souladu s láskou k bližnímu. Jsou nositeli pravdy nebo úmyslného klamu ?

Většina dnešních lidí není schopna rozpoznat pravdu a lež vlastních slov. I tam, kde by byla pravda mnohdy prospěšnější, volí lež, aby se ukázali - podle vlastního úsudku - v lepším světle. Lež je jednou ze základních nectností a zvyklostí, proti kterým je třeba začít radikálně bojovat. Člověk, který lže, ztrácí úctu a důvěru svých spolužijících a to je tvrdý úděl.

Jestliže jsme si schopni přiznat nesprávnost svých slov, jestliže získáme tolik morální síly, abychom se za ně omluvili, již to je veliký krok v pozitivním vývoji našeho charakteru. Tím charakterově a společensky rosteme mnohem více než pomocí nejdokonalejších lží. Člověk nevnímá slova jen sluchem, ale i intuitivně srdcem, které nelze lží dlouho klamat. Namísto přiznání používáme řadu výmluv, které jsou opět lhaním, obviňujeme ostatní, že nám neporozuměli nebo že oni sami řekli to, co neodpovídá pravdě. Co získáme opakujícím se lhaním a zastíráním pravdy ? Zesílení našich karmických provinění. To platí i pro lži ze soustrasti, pro konvencionelní lhaní a lži z nutnosti. Lež zůstává lež. Jen zcela radikální „ne“ je schopno přivodit konec lhaní. Proč lžeme? Nikdo nás nemůže přinutit k řeči tam, kde jsme se rozhodli mlčet, chybí-li nám odvaha mluvit pravdu nebo schopnost říci ji formou, která nezraňuje. Jednou vyslovené slovo už není možné zvládnout a vrátit zpět. Přemýšlejme chvilku, než otevřeme ústa. I ve zcela krátkém okamžiku bude mít náš duchovní průvodce možnost nás inspirativně vést, abychom neuškodili sobě, ani druhému.

Impulzivní slova jsou obrazy našich nezralých myšlenkových projekcí. Mohou se stát zbraní, která nebrání, ale zabíjí. Žvanivostí a lží vyplýváme mnoho tělesné a duševní energie a vyvoláme dizharmonii ve svém okolí. Každá dizharmonie se odráží ve zdravotním stavu těla. Negativní slova uvolňují tmavé energetické substance, které vedou k hádkám, hněvu, aroganci, závisti a žárlivosti a k emocionálním výbuchům. Ohrožují krční orgány, ústa, nervová centra, zažívací ústrojí a duševní stav člověka.

Jestliže mluvíme, představme si, že naše slova nevycházejí z úst, nýbrž přímo ze srdce. Ti, kteří věří, mohou si představovat při

rozhovorech, které jsou pro ně důležité, že Kristus hovoří jejich ústy a usmívá se společníkovi vstříc. Je neuvěřitelné, jakou sílu mají tyto představy, je-li jejich pozitivní energetický potenciál dostatečně silný a vycházejí-li z čistoty myšlení a představ.

Čím méně mluvíme, tím více se učíme porozumět řeči ostatních. Chorálem nejkrásnějších slov lásky a díky svému Tvůrci je příroda. Dovedeme-li mlčet a poslouchat srdcem, porozumíme její řeči. Ale kolik z nás je schopno mlčet ? Je naše přílišné mluvení důkazem ztráty tolerance a pokory, které stanoví stejná práva ostatním jako mně samému ? Chceme přílišným mluvením přesvědčovat, že víme víc a vše víme lépe ? To dokážeme jen činy a k těm je od mluvení ještě daleká cesta.

Nejsme schopni porozumět ani řeči a volání svého Stvořitele. Každé dítě se musí naučit řeč svých rodičů, aby bylo schopno růst, zrát a orientovat se v životním prostoru svého současného života. Náš Stvořitel k nám hovoří v každém okamžiku našeho bytí, ale kolik z nás rozumí a chce porozumět Jeho řeči ?

Učme se méně mluvit a více noslouchat řeči svého nitra. Naše řeč je plná slůvka „já“. Jestliže je nahradíme slůvkem „mý“, získáme dostatek sil zvládnout životní problémy nejen vlastní, ale i pozvednout a posílit všechny kolem nás, kteří pod životním břemenem a chladem lidských srdcí klesají.

Každým dobrým slovem, pomocí bližnímu láskou a porozuměním tišit bolesti jeho životních ran a bloudění, stoupáme výše, než jsme schopni věřit.

Probouzejme se do každého nového dne s představou, že jdeme životem zahalení zářícím světlem, které prostupuje všechny naše myšlenky, slova a skutky a zahaluje i naše spoluzijící. Zůstane-li tato představa dostatečně silná, je již při svém vzniku poloviční skutečností.

Přírodní léčba

Přírodní léčba je průvodcem a pomocníkem člověka již od pradávna. Vychází ze spojení člověka s přírodou a s Bohem. Člověk je souhrnem fyzických, duševních a duchovních aspektů. Jejich aktivita nalézá v přírodě a v pomoci Boha posilu a doplnění.

Moderní léčebné metody fyzického těla vycházejí hlavně z léčebných možností chemicko-technických, které neustále rostou. Přírodní léčba, ke které oficiální medicína doposud nenašla bližší vztah, je mnohými lékaři označována jako autosugesce.

Přírodní léčba dosahovala již ve starověku vysokého vývoje. Vedle poznatků přírodních zákonitostí vycházela i z poznatků spirituelních, astronomických, kosmických a z jejich společného působení na všechen život a vesmírné dění. Na cenných zkušenostech starého Řecka, kde se léčitelé specialisovali hlavně na poznávání a léčení přírodními substancemi, staví Humorální medicína.

Nemoc vychází z disharmonie duše a těla. Porušením rovnováhy mezi tělem a duší negativními myšlenkami, představami a návyky, nenávisť, závisť, hněvem, citovou nevyrovnaností, ale i negativními zásahy do životních zákonitostí těla - požívačností, smyslností, opilstvím, nesprávnou výživou, přepracováním a nedostatkem spánku, dochází k blokádě a ochromení přívodu životní kosmické síly, která je podstatným faktorem každého života. Člověk je odtržen od přírodního a kosmického celku, což se projevuje onemocněním těla nebo duše.

Dnešní přírodní léčitelé vycházejí z poznatku, že tělo, které tvoří obal duše a ducha, umožňuje jejich pozemskou existenci. (Tělo však zůstává služebníkem ducha, duch je jeho mistrem.) Přenášejí kosmické léčebné síly na éterické tělo nemocného, odkud přecházejí na tělo fyzické, tělu éterickému podřízené. Fyzické tělo reaguje uzdravením.

Mentální vývoj dnešního člověka připouští existenci mu neznámých sil, inteligencí a světů. Někteří lidé se však domnívají, že duchovní léčba je doménou lehkověrných, snadno ovlivnitelných jedinců, hlavně žen, jejichž emocionální svět je intenzivnější než logikou formovaný svět muže. Úspěchy dnešních přírodních léčitelů však dokazují, že léčebná energie, která působí pomocí člověka, ale nevychází z něho, je denně ověřovanou skutečností.

Činnost přírodního léčitele klade vysoké požadavky především na léčitele samotného. Na jeho myšlenkovou a morální čistotu a na jeho spirituální vývoj, které ovlivňují sílu přijímaných fluidálních léčebných substancí. Snaha léčitele využívat tuto sílu k obohacení vede k jejímu oslabování a stagnaci. Léčitel prodává něco, co mu nepatří. On sám je jen kanálem, kterým léčebná životní síla proudí k nemocnému. Nesmí klást komerční nároky, ale má právo přijmout dobrovolnou odměnu, protože všechen svůj čas a snahu věnuje bližním a z něčeho musí se svojí rodinou žít.

Vztah léčitele k nemocnému má být manifestací lásky k bližnímu, skromným odevzdáním se do vůle Boží, výrazem nesobeckosti a snahy pomáhat. Každému člověku, ať je mu tento více nebo méně sympatický, bez ohledu na jeho společenské postavení, musí přinášet stejné porozumění a ochotu pomoci. Ale i pacient by měl potkávat svého léčitele s vděčností a důvěrou.

Přírodní léčitelé používají tři druhy léčby: tzv. magnetizaci těla, léčbu kontaktní a léčbu dálkovou.

Magnetizace je nepřesný výraz, protože neodpovídá pojmu fyzikálního magnetizmu. Znamý anglický přírodní léčitel Harry Edwards (†1976) doporučoval používat názvu „kosmická léčebná síla“.

Přenášet tuto sílu může jen ten, kdo je ji schopen v dostatečné míře přijímat. K jejímu přenosu může docházet nevědomě i mezi dvěma si více nebo méně známými jedinci, kteří jsou si sympatičtí a v důsledku emocionálního vzrušení otvírají svoji auru, což má za následek ztrátu životní síly. To se projevuje náhlou únavou, malátností až ospalostí.

Intenzita léčebné životní síly léčitelů, kteří jsou schopni se vnitřně uzavřít a spojit se se svým astrálním pomocníkem (většinou bývalí úspěšní lékaři nebo léčitelé), je poměrně vysoká. Její uzdravující působení je přenášeno buď na celé tělo, na jednotlivé orgány nebo tělesné oblasti. Lidské ruce jsou zvláště na konečcích prstů bohatě prostoupeny nervovými buňkami, což zesiluje jejich hmatovou citlivost a schopnost vyzařovat přijímané energie. Žádná jiná část lidského těla s výjimkou očí nemá větší senzibilitu a není schopna lepšího přenosu fluidálních sil.

Metody magnetizace patří k nejstarším léčebným metodám vůbec. V roce 1872 našel Georg Moritz Ebers, německý egyptolog, v Thébách „Papyrus Ebers“, který ležel přes 3400 let v hrobce rozpadlé mumie a který popisuje léčebné metody přenosu životní síly pomocí doteků a hlazení lidského těla rukama léčitele. 400 let před Kristovým narozením měli přírodní léčitelé v době Hippokratově velkou důvěru, úspěch a vážnost. Jejich společenské postavení lze přirovnat k postavení lékařů internistů.

Kontaktní léčebná metoda spočívá na osobním kontaktu mezi pacientem a léčitelem a mezi léčitelem a jeho duchovním spolupracovníkem.

Pozemský léčitel je kanálem, jímž proudí léčebná kosmická síla, předávaná astrálním pomocníkem a je přenášena na éterické tělo nemocného. Tomuto tělu je podřízeno, jak již bylo řečeno, tělo fyzické, které je uzdravováno. Čím je nemocný morálně a duchovně čistší, tím hlouběji přijímaná síla působí. Velkým pomocníkem pro uzdravení je víra pacienta v Boží pomoc, víra v uzdravení a důvěra k léčiteli.

Víra a hledání vnitřní cesty k Bohu by neměla být po úspěšném léčení oslabena, nýbrž zesílena, aby došlo k upevnění a dlouhodobému působení předaných sil. Tím není řečeno, že nevěřícímu nebo pochybovači nemůže být pomoci. I nejzatvrzelejší agnostik je stvořením Božím, kterému je poskytována pomoc, i když si ji podle lidského mínění nezaslouží. Božská spravedlnost měří všem stejně, ale nelze ji zneužívat. Respektuje karmický zákon, jehož působení je obrazem ne Božích trestů, ale našich vlastních činů.

Zřídka je léčiteli možné probíjet se duševními zábranami konfesionálního fanatika, který vidí ve všem, co nevychází z dogmatické sakrální nauky, ďábla a peklo.

Magnetická léčba se osvědčila zvláště při onemocněních krevního oběhu, při anémii, nervových a psychosomatických potížích a z nich rezultujících potížích trávicího traktu.

Dálková léčba nevychází z osobního, nýbrž z myšlenkového kontaktu léčitele a nemocného. Vzdálenost mezi nimi nehraje roli, protože intenzita myšlenkové energie a schopnost pohybu astrálního těla léčitele neznají hmotné překážky.

Léčitel se buď sám nebo se svými spolupracovníky uzavře v tichu svého nitra. Spojí se se svým duchovním pomocníkem a s pacientem a volí dvě možnosti pomoci:

1. Duchovní pomocník zahaluje tělo nemocného do proudící léčebné energie, vyrovnávající disharmonie těla.

2. Astrální tělo léčitele se oddělí od těla fyzického a navštíví nemocného, aby společně s duchovním pomocníkem pomocí revitalizačních impulsů a kosmické životní síly umožnili nemocnému tělu uzdravení.

K vnímání léčitelovy astrální přítomnosti je zapotřebí určitá mediální citlivost pacienta. Ale i když není schopen léčitele vidět, cítí předávaný proud léčebné energie ve formě náhlé lehkosti, vnitřního zklidnění, zmírnění bolestí a celkového zlepšení tělesných a duševních pocitů.

H. Edwards byl schopen dálkovou léčbou zhojit 80% zhoubných nemocí.

Jestliže jsou spirituální citlivost a duchovní vývoj léčitele tak daleko vyvinuty, že je schopen vědomě opustit své tělo a navštívit pacienta, vnímá pacient většinou léčitele jako lékaře, kterého nezná. H. Edwards vypráví o své bilokační návštěvě u nemocného dítěte ve městě, vzdáleném několik set kilometrů. Když ho po delší době přišel uzdravený chlapec s otcem navštívit, ještě než otec léčitele upozoroval, rozběhl se chlapec k němu a volal: „Tati, podívej se, to je ten pan doktor, který u mne byl, když jsem stonal. Tys mi to nevěřil! To je on!“

Ještě jednou bych chtěla zdůraznit, jak je důležitá spolupráce pacienta a léčitele. Lidé mají k onemocnění různý vztah. Mnozí trpí a touží se uzdravit, jiní jsou zdraví a namlouvají si, že jsou nemocní, aby přehlušili prázdnotu vlastní duše a získali pozornost svého okolí. Jiní žijí v zajetí starého židovského kodexu víry, že nemocný, trpící člověk je Bohem pronásledovaný opuštěný ubožák, ale bohatí a úspěšní jedinci reprezentují miláčky Boží.

Láska Stvořitele nestaví na atributech bohatství a moci. Roste v našem vědomí s růstem morálních hodnot a lásky k ostatním spolupříjím, bez ohledu na společenské postavení a majetek.

Někteří konfesionalní fanatici jsou přesvědčeni o „svatosti utrpení“ pro Boha. Bůh tyto oběti nevyžaduje. Naopak, touží vidět svoje stvoření zdravá. Nemoc není možné považovat za měnu, za kterou si lze koupit nebe a Boha. Utrpení vychází z našich vlastních provinění a je semenem, z něhož pučí poznání, porozumění a láska k bližnímu.

Budme vděční Tvůrci za životní sílu, kterou nám prostřednictvím přírodních léčitelů poskytuje a která často zachraňuje tam, kde možnosti oficiální medicíny končí.

Budme vděční léčitelům, kteří věnují nezištně svůj život službě nemocným a potřebným, i když je to mnohdy vzhledem k náročnosti a sobeckosti pacienta těžké.

Dnešní doba vládne materialistickými, rozumovými doktrínami, které staví do popředí jen lidské tělo a brání se překročit jeho hranice. Sedm a více roků potřebuje člověk k dosažení pozemského lékařského vzdělání. Tisíce let potřebuje k porozumění pravé podstaty života, která je dána existencí ducha, alfy a omegy všeho vesmírného bytí.

Jsem přesvědčena, že mezi námi žijí mnozí, kteří si svých schopností v oblasti přírodní léčby nejsou vědomi. Pozorujte se, ale nezapomínejte, že léčivá síla vyžaduje čistotu duše, myšlenek, slov, skutků a nekonečný pramen lásky, ochotu sloužit lidem nejen jako kanál božské síly, ale i jako příklad čistého života a lásky k bližnímu.

Původní a dnešní křesťanství.

Žádná kniha na světě neprošla tolika změnami jako Bible. Kolik nezkreslené pravdy přináší lidstvu naší epochy ?

Dnešní Bible je důkazem, že člověk je schopen čistotu Boží pravdy od vysokých duchovních osobností mediálně přijímat, ale není ji schopen udržet. Zůstává čistá jen tak dlouho, pokud si ji jednotlivé, člověkem stvořené instituce neupraví pro potvrzení pravdy vlastní. Tím je krátce vyjádřen osud Bible.

Ježíš, ale i vysoce vyvinutá média, dříve nazývaná proroci Boží, Henoch, Abraham, Mojžíš, zdůrazňovala stále znovu, že jejich slova nevycházejí z nich samých, nýbrž od Boha. Ježíš byl po celou dobu svého pozemského života veden a poučován vysokými duchovními bytostmi, Svatým duchem. Byl si vědom, že všechno jeho dřívější duchovní vědění bylo u něho, tak jako u všech lidí, obalem lidského těla utlumené.

Apoštolům slíbil Ježíš i po svém odchodu k Otci pomoc Svatého ducha, celku vysokých nebeských osobností. Ve spolupráci s těmito bytostmi vznikla evangelia, která byla v původním podání obrazem nezkreslené Božské pravdy, základem, na němž stavělo prvotní křesťanství. Toto náboženství bylo náboženstvím lásky k bližnímu, náboženstvím bez ceremonií, bez nádherných chrámů, bez církevní hierarchie a moci. Jeho učiteli a vůdci nebyli lidé, ale čisté božské bytosti, hovořící k věřícím prostřednictvím média.

Apoštolové, vědomi si své lidské slabosti a neschopnosti zachovat neporušenou čistotu slov, volili spolu se slovy Ježíšovými Božskou pravdu, sdělovanou Svatým duchem, jako základ křesťanské víry.

Současnému lidstvu, jehož rozumový potenciál je všeobecně vyšší než byl u lidí minulých staletí, nezůstává zatajeno rozdílné pojetí některých článků Kristovy nauky dnešními křesťanskými institucemi oproti původnímu křesťanskému učení.

Vůdci prvních křesťanů neustále zdůrazňovali, že jsou vedeni Bohem a ne člověkem. Jejich bohoslužby byly shromážděním,

v němž pomocí čistých médií hovořili duchovní učitelé, vysocí Boží pomocníci, ne lidé.

Několik příkladů:

Pavel: „Vaše víra nemá vycházet z moudrosti člověka, ale z moudrosti a síly Boha.“ „Všechno, co vám říkám, zjevil nám Bůh sám prostřednictvím jeho andělů.“ „Nemluvíme slovy člověka, nýbrž slovy Božích poselů.“

Petr: „Moje učení není dílem člověka. Proroci a Kristovi následovníci hovoří k vám pomocí Svatého ducha.“

Odkud čerpá duchovní pravdy dnešní křesťanství a čím se liší od křesťanství prvotního ?

Kazatelé dnešní doby nemohou říci tak jako Petr nebo Pavel, že jejich slova jsou hlasem Božím, protože jsou především služebníky své církve, instituce vytvořené člověkem. Zástupci jednotlivých konfesí nepřijímají božskou pravdu mediálně z úst duchovních učitelů. Získávají ji předávanou člověkem ve školách, seminářích, na univerzitách a rozšiřují ji se všemi omyly a člověkem stanovenými dogmatickými doktrínami dále.

Dnešní teologové nepovažují mediální formu poznávání Božských pravd za formu pro ně a pro věřící vhodnou.

Co tomu říká Pavel ? „Dávejte pozor, aby vás někdo nesvedl prázdňým a klamným filozofováním, založeným na lidských bájích a ne na Kristu!“ Kol. 2, 8

Forma přímého styku se Svatým duchem je z dnešních křesťanských kostelů vyřazena. Otázku, co je Svatý duch, mi nikdo z oslovených církevních hodnostářů jasně nevysvětlil. Většina definovala tento pojem jako Boha samotného. Duchovní učitel Laurentius (Vavřinec) říká, že Svatý duch je celkem všech vysokých Božích bytostí, které jsou mostem mezi Bohem a člověkem, mezi Kristem a člověkem. Jsou vedeny Bohem, ale nejsou Bůh sám.

Tím, že většina křesťanských hodnostářů byla a je stále více poslušna hlasu člověka než hlasu Boha, přechází již celá staletí do křesťanské věrouky stále více omylů. Jejich důsledkem je rozpolcení křesťanství jako celku a jeho rozpad do různých konfesionálních skupin. Žádná z nich nešíří čistou Božskou pravdu, ale každá je přesvědčena, že jen ona jediná jde pravou cestou Kristovy Božské nauky.

Katolická církev se označuje za jediné pravdivé, posmrtné blaho zaručující náboženství a všechny od ní odpadlé články definuje jako „křesťanské sekty“. Je-li tomu tak, jak zodpoví otázku, kolik vlastní ona sama z čistoty apoštolských pravd a z čistoty náboženského života prvních křesťanů ?

Zavedla „neomylného papeže“, čímž přešly duchovní pravdy a předávání božského učení do moci člověka, bez vlivu a pomoci Božích učitelů, i když katoličtí hodnostáři říkají, že na papežovu volbu působí Svatý duch. Doposud však není znám jediný případ, kdy byl papež zvolen Svatým duchem. Papež má být zástupcem Boha na zemi. Není to rouhání, jmenovat člověka zástupcem Boha?

Ani sám Ježíš nevolil své apoštoly, nýbrž přenechal jejich volbu Svatému duchu.

Slova Nového zákona, která mají dokazovat neomylnost papeže, přizpůsobil člověk cíli, jím sledovanému: „A já ti pravím, že ty jsi Petr: a na té skále zbuduji církev svou a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“ (Mt. 16, 18-19)

Z těchto, v Bibli člověkem upravených, symbolických slov vyvozuje církev, že člověk Petr byl jmenován fundamentem Kristovy církve a měl právo rozhodovat nad jejími příslušníky. Petr nebyl Kristem jmenován, nýbrž vyzván být skálou (vzhledem k významu řeckého slova petri), symbolem pro víru v Boha a v Bohem na zemi poslaného Mesiáše, Ježíše Krista. Pro víru, jejíž sílu ani brány pekla nepřemohou.

Člověk Petr je důkazem, jak brzy byl peklem přemožen, když třikrát Krista zapřel. Ale jeho víra, pevná jako skála, zůstala nedotčena. Uvědomuje si svoji zradu, již trpce lituje a veřejně se hlásí ke Kristovu následnictví. Nezapře svoji víru ani před hrozbou mučednické smrti.

Klíčem k nebeskému království jsou míněny přijímané Božské pravdy, které má předávat všem hledajícím a bloudícím a upevnit jejich víru, kterou pekelné moci nepřemohou. Ti, kteří ji přijmou na zemi, budou přijati i v nebi. Ti, kteří ji odmítají na zemi, budou odmítnuti i v nebi až do doby jejich pravého poznání.

Přirovnání o klíčích k nebeskému království používá Kristus ve stejném smyslu ještě jednou při napomínání židovských duchovních vůdců, kterým říká, že svoji chybnou naukou dávají

lidem nesprávné klíče k nebeskému království. Zabraňují jim jít tam, kam nemohou jít sami.

Jak je tomu s naukou o Bohu ve třech osobách ?

Kristus učil o jediném Bohu, Tvůrci nebe a země. Nikde se jediným slovem nezmiňuje o Bohu ve třech osobách.

Protože Bůh sám je Otcem všeho, co stvořil, je oprávněn dělit svou moc s tím, kterého On sám uznává za vhodného a to je Kristus, prvorozený syn Boží. To však neznamená, že Kristus je Bůh. Zůstává, jak sám často zdůrazňuje, stále synem Božím.

Kdo přemýšlí, bude se ptát: „Je-li Kristus Bohem, proč volal na kříži: „Bože můj, proč jsi mne opustil ?““ Bůh nemůže opustit sám sebe.

Další důkaz: Ježíš křísil zemřelé pomoci Božské síly k životu. Proč by potřeboval sílu Boha, když byl Bohem sám ?

Při úpravách Bible katolickými korrektory byly zfalšovány některé části Bible, aby byly stvořeny důkazy pro to, že Kristus je Bůh.

Těžko pochopitelné je, že učení, které říká, že vychází z Boží lásky a z lásky Ježíše Krista, lpí na víře o věčném pekle, věčném zatracení a pod. Je něčeho takového láska schopna ?

Původní křesťanství neznalo učení o věčném zatracení, věčném ohni, věčném trestu, smrtelném hříchu nebo o věčném pekle, protože se nesnažilo ovládat svoje věřící pomocí strachu. Kdo věří dnes, že hrozbami a strachem lze dosáhnout více než láskou, porozuměním a pomocí ?

Mnozí se mohou odvolávat na Bibli, kde je v Novém zákoně používáno slovo „věčné“, jedna z chyb překladatelů. V řeckém originále je použito slovo „Aeon“, výraz pro větší časové úseky neurčitého trvání. Jako aeon byl označován starověk, středověk, ale i současná doba je aeonem. Staří Římané označovali časové rozmezí sto let jako aeon.

Zajímavé je, že překladatelé nebo lépe řečeno upravovatelé Bible překládali „aeon“ slovem „věčný“ jen v souvislosti s trestem, což dokazuje ovlivnění konfesionálními kruhy.

Přesvědčení postrádá i konfesemi rozšiřované učení o „dědičném hříchu“.

Současný člověk se ptá právem: „ Proč mám trpět za Adama a Evu, za hřích, který jsem zdědil, aniž bych se na něm podílel ? Jak se to srovnává se slovy Ezechiela 18,20 „ Syn nebude pykat za nepravost otcovu a otec nebude pykat za nepravost synovu““

Pravdou je, že každý z nás přichází na zem zatížený proviněním. Ne proviněním dědičným, ale proviněním vlastním. Tím, že církev násilně potlačila v roce 543 v nauce prvních křesťanů víru na reinkarnaci, není dnes schopna věrohodně vysvětlit pravdu o „dědičném hříchu“.

Dědičný hřích, s nímž se člověk rodí, nevychází od Adama a Evy, ale z provinění vlastního. Stvořené duchovní bytosti, dnes žijící jako člověk, žily dlouhou dobu ve společném ráji, než došlo neustálými prohřešky proti Božím zákonům k jejich vypuzení z nebeských, fluidálních, čistých prostorů a ke zhmotnění jejich fluidálního těla, které tím ztratilo schopnost žít v rajských prostorech. Pro provinilce byly stvořeny nové životní prostory, odpovídající tíži jejich zhmotněného těla. Jedním z nich je naše země, kde provinilci, tedy lidé, získávají pomocí reinkarnačních cyklů duchovní poznání a možnost růstu k původní čistotě, která jim umožní návrat do pravého domova.

Naše vlastní prohřešky proti Božské zákonitosti, proti Kristu, kterého jsme působením Luzifera, jeho odpůrce, nechtěli uznat za vládce nadsvětí a volili cestu Luziferovu, jsou náš dědičný hřích. Ten si přinášíme do dalších životů tak dlouho, pokud nedosáhneme opětného spojení s Kristem a s naším Tvůrcem.

Vím, jakou těžkost působí mnoha lidem získat víru v reinkarnaci, která byla staletí, mnohdy pod hrozbou smrti, z lidského vědomí vytlačována. Přemýšlejte, jak vám konfesionální nauky vysvětlují smysl pozemského utrpení, jak nepřesvědčivá a nepravdivá jsou slova o tom, že je to Bůh sám, který člověku posílá utrpení. Znáte otce, který vyhledává utrpení pro vlastní děti ? Bůh je milosrdenství a dobro, jak by mohl přinášet svému dítěti slzy a bolest ?

Přemýšlejte o zákonu příčiny a působení, o zákonu karmickém, který vám otevře poznání, že každé utrpení přichází jako odpověď na vlastní skutky, jako působení vámi vyvolané příčiny. Co jsi učinil nedobrého ostatním, musíš jednou prožít sám. Mnohdy hned, mnohdy později, ale zákon karmy je neúprosný. „Koho Bůh miluje, toho křížem navštěvuje“, je rouhání proti Božské lásce. Stvořil Bůh životy proto, aby je nechal celý život trpět až k samé smrti, aniž by v tomto životě něco špatného dělali ? To by byl sadizmus a jenom

myšlenka na něco podobného je rouhání vůči Boží lásce. Kdyby nám Tvůrce ukázal rozsah a hloubku působení našich minulých a současných nedobrych činů, které naše utrpení vyvolaly, možná, že bychom oněměli hrůzou. Člověk rád zapomíná a potlačuje poznání vlastních nepravostí a pro většinu z nás je typické, že hledáme příčiny životních ran všude, v každém a ve všem, ale ne v sobě samém.

Jak pravdivá je víra v „Soudný den“, která zabraňuje mnoha zemřelým duším pracovat po přechodu do nadzemských sfér na svém duchovním vývoji, protože čekají na Soudný den a nenechají se odvést svými duchovními průvodci ze sfér blízkých zemi k dalším úkolům ?

Soudný den prožívá každá duše hned po svém procitnutí v nadzemské sféře, do které je vzhledem k získaným duševním hodnotám a splněným nebo promarněným úkolům svého pozemského života, které si přináší, přidělena. Celý život prochází před jejím duševním zrakem a ona sama soudí svoje činy a trpí v ohni lítosti chybami uplynulého života, které musí odčinit. (Karmický zákon !)

Vzkříšení mrtvých nemá s pozemským tělem naprosto nic společného. Je symbolickým výrazem pro probuzení doposud duchovně letargických, nevěřících jedinců, k poznání Boha a nástup cesty k němu. Vzkříšení Ježíšovo je důkazem nesmrtelnosti ducha a duše.

Konfesionální nauky vysvětlují věřícím, že křest činí z pohana dítě Boží, otevírá mu možnost návratu k Bohu a oprostuje ho od dědičného hříchu. Všichni jsme a zůstáváme i beze křtu dětmi Boha. Křtěné dítě, za něž rozhodujeme, není schopno vnímat a rozumět, co jeho jménem děláme. Ježíš radil apoštolům, aby se nejprve učili, poznávali a teprve, až dozrají k pravdě, o níž jsou přesvědčeni, nechali se pokřtít.

Tvrzení, že křest oprostuje člověka od dědičného hříchu a že nepokřtění se nemohou navrátit k Bohu, je míněním člověka. Nebeský otec se přiznává ke všem svým stvořením a čeká na jejich návrat domů. Božská láska neztrácuje, nehrozí a neklade podmínky, ale trpělivě čeká, až dojdeme k poznání. Opuštění všech hříchů, tedy i hříchu dědičného, lze docílit jen jejich napravením, obratem člověka k dobru a k lásce, kardinální ctnosti opravdového křesťana.

Jaký význam měl křest pro první křesťany ?

Původní křesťané děti nekřtili. V době Ježíšově byl vnější křest dospělých znamením vnitřního poznání, veřejným svěděním pro připravenost přijmout slova kazatelů, obrátit svůj život k čistotě a víře v jediného Boha. Ježíš sám se nechal Janem Křtitelem pokřtít, aby veřejně ukázal, že je zástancem Janem kázané pravdy. Jan Křtitel zavedl jako průvodní vnější znamení křtu používání vody.

Veřejný křest tedy byl, jak již bylo řečeno, přiznáním se ke křesťanství. Když si uvědomujeme, jaké nenávisti, pronásledování, konfiskování majetku, nebezpečí smrti ukamenováním, mučení a věznění se pokřtění vydávali na pospas židovským náboženským fanatikům, musíme obdivovat jejich odvahu a připravenost zemřít za svou víru. Odřeknutí se mnohobožství, obětních slavností a víra v jediného Boha byly provázeny tresty, které známe z líčení smrti prvních křesťanských mučedníků. Kolik dnešních křesťanů by se za podobných podmínek ke své víře přiznalo ? Málo, velmi málo. Proč ? Protože nám chybí živá víra, přesvědčení a příklady hlásané nauky v životě těch, kteří ji rozšiřují.

Obětní slavnosti pohanů a židů tvořily část jejich bohoslužeb. Obětována byla nejen zvířata, ale i ovoce, chléb, olej, víno a jiné potraviny. Část obětí byla z úcty k božství symbolicky zničena, zbytky se staly pokrmem účastníků, kteří jimi chtěli získat dostatek životního odu pro následující obřady.

Passah Izraelitů, večer před jejich odchodem z Egypta, je až dodnes uznávaným a dodržovaným symbolem. Pod vedením Mojžíšovým děkovali z egyptského otroctví osvobození Židé za svou záchranu. I Ježíš, Mojžíšem prorokovaný Mesiáš, osvoboditel lidstva z otroctví Satanova, se zúčastnil večer před svým ukřižováním večeře se svými apoštoly. Byla rozloučením a zároveň potvrzením dalšího nepřerušného spojení mezi nimi po Ježíšovu návratu k Otcí.

Symbolickými obrazy Poslední večeře Páně se staly chléb a víno. Chléb, lámáný v kousky, symbolizoval lámání Ježíšova pozemského těla, z něhož, tak jako víno z kalicha, vytékala krev, symbol věčného života. Podstatným smyslem Poslední večeře Páně však byla duchovní jednota Ježíšova s jeho učedníky. Všichni pili z jednoho poháru a jedli společně chléb, stmeleni láskou k Bohu, k sobě navzájem a láskou k lidstvu.

Poslední večeře Páně je symbolem smrti nepřerušného spojení mezi Kristem a jeho učedníky. Kristovým učedníkem je každý, kdo

na něho věří. Věčný život je působením Boží lásky a spravedlnosti zaručen i nejtěžšímu hříšníkovvi. I on dospěje jednou k poznání své pravé podstaty, smyslu a cíle svého života.

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“ Jan 15,5

Jan Křtitel volal lidstvo k pokání pro odpuštění hříchů, Ježíš volal lidstvo k pokání, které Nový zákon označuje jako změnu smýšlení. K odpuštění vede jen jediná cesta: pokora, náprava chyb a provinění, obrat člověka od zla k dobru. Cesta, která mnohdy trvá tisíciletí.

Lidé, kteří se cítí zástupci Boha na zemi, udělují odpuštění sami. Krátkým rozhovorem ve zpovědnici je člověku uděleno rozhřešení a po odříkání přidělené modlitby přichází odpuštění. Člověk vyjde z kostelních dveří a má volnou cestu k novým hříchům až k další zpovědi, kdy mu bude opět odpuštěno.

Nikdo, nikdo nemůže odpustit hřích, jen Bůh sám, ale i Bůh plně respektuje Jím stanovený karmický zákon. Ani Kristus nemohl odpouštět hřích. Propouštěl hříšníky a uzdravené slovy: „Jdi a nehřeš dále!“ Nikdy neřekl: „Tvé hřích jsou ti odpuštěny!“

Jak může člověk vědět, a každý církevní hodnostář je pouze člověk, zda Bůh hříšníkovvi odpustí nebo neodpustí? Může říci: „Pros Boha, aby ti odpustil!“, ale ne „tvoje hřích jsou ti odpuštěny“. Jan (20,23) říká v původním řeckém znění Bible: „Komu odpustíte jeho hřích, *budou i vám* odpuštěny.“ Biblický překlad: „Komu odpustíte hřích, *tomu budou* odpuštěny!“ Původní znění Janových slov se shoduje s modlitbou Páně: „...a odpusť nám naše viny, *jakož i my odpouštíme* našim viníkům.“ Biblická korektura se shoduje s touhou člověka po moci.

V původní křesťanské nauce neexistuje zpověď a odpuštění hříchů křesťanským hodnostářem. Hodnostář není příhodné slovo, v původních křesťanských obcích si byli všichni rovni. Provinili šli místo ke zpovědi k tomu, komu ublížili, přiznali svou vinu a prosili o odpuštění způsobeného bezpráví. Ani Kristus, ani apoštolové zpověď neznali. Jinak by byla forma tohoto odpuštění zachycena v evangeliích.

V některých katolických zemích, na př. v Rakousku, je v současné době často diskutován problém kněžského celibátu, který je mnohými jedinci považován za zastaralé dědictví sakrálních opatření proti ztrátě církevního majetku, za násilné potlačování přírodních zákonitostí. Požadavky těla jsou mnohým, celibátem

vázaným jedincem, uspokojovány potají. To je interní záležitost dotyčné konfese, jejího organizačního řádu a zodpovědnosti vůči věřícím, ale i záležitost postiženého jednotlivce. Zákon o zachování života však je součástí Božského vykupitelského plánu a platí pro každého bez výjimky.

Ježíš a apoštolové nehovoří nikde o nutnosti celibátu a klášterního osamocení. Naopak, člověk musí dokázat svou lásku k Bohu a k bližnímu v těžkém boji denního života a ne v odloučenosti a uzavřenosti vůči veřejnému dění.

Mnozí se odvolávají na 7. kapitolu 1. Pavlova dopisu Korintským, kde Pavel hovoří o tom, proč je lepší zůstat bez ženy. Ke konci této kapitoly však zdůrazňuje, že je to jeho vlastní mínění, vycházející z jeho apoštolské činnosti, která mu nedává čas, nutný pro udržení rodiny. Později naopak doporučuje rodinný život.

Lidstvo manifestuje v důsledku svého nízkého duchovního vývoje slabost a sklon k chybování. Žádný člověk nezůstává bez hříchu a žádný člověk na zemi nemá právo se nazývat svatým, i když jeho morální hodnoty jsou příkladem ostatním. Svatý je jen Bůh. Kristovi učedníci používali slovo „svatý“ ve zcela jiném významu než dnešní konfesionální instituce. Svatý byl pro apoštoly ten, kdo se přiznával ke Kristovu učení a snažil se je zabudovat do svého života. Nemínil tím člověka bez hříchů a chyb, naopak napomínají neustále své „svaté“, že hřeší.

Jen lidské instituce si přisvojují moc vyhlásit člověka za neomylného nebo svatého. Ale jen Bůh vidí do našich srdcí a může o naší „svatosti“ rozhodnout, protože vedle svatosti existuje také pokrytectví.

Bůh vyžaduje jedinou svatost a zázrak. Zázrak lásky k Němu a k bližnímu. Někteří z nás však věnují lidským svatým více důvěry a modliteb než Bohu.

Slovo farář, německy Priester (uvádím německý výraz proto, protože má největší podobnost s názvem presbyter), má základ v řeckém slově presbyter, což znamená nejstarší. Nejstarší ne věkem, ale vnitřní zralostí. Presbyter neměl v původním křesťanství větší moc než ostatní věřící. Byl jedním z mnoha. Pečoval o vnější pořádek křesťanské obce, určoval, ve kterém domě dojde ke shromáždění věřících při obcování se Svatým duchem, duchovními učiteli prvních křesťanů. Zajišťoval bezpečnost a hmotné podmínky

společných setkání věřících, zajišťoval plnění rad a pokynů duchovních vůdců.

Protože právě křesťanské vyznání je vyznáním lásky, byl velký význam kladen na pomoc chudým, pronásledovaným a nemocným, na pomoc sirotkům a vdovám. Presbyter byl v neustálém kontaktu s věřícími, těšil, pomáhal, ale i uzdravoval, protože byl schopen přenášet na nemocné léčivé síly jako naši přírodní léčitelé. Souhrnem lze říci, že presbyter byl otcem, přítelem, příkladem, lékařem, pomocníkem v životních zkouškách, ale i přísným pastýřem celého stáda.

Za rozdělování materiální pomoci byl zodpovědný episcopus. Z tohoto slova pochází dnešní slovo biskup. Presbyter a episcopus nebyli voleni věřícími, nýbrž určováni Svatým duchem, vůdcem křesťanské obce, a neměli větší práva a výhody než ostatní věřící.

Prvotní křesťanství bylo církví svobody a lásky. Neznalo instituce a jejich statuární požadavky, neznalo boje o moc a bohatství. Tak jako Kristus rozdali bohatší věřící svůj majetek potřebným. Církev byla posilována a rostla vzájemnou láskou a pomocí, čistotou přijímané nauky Boží. Neznali hrůzu z věčného zatracení, z věčných trestů, z Boha, vyžadujícího utrpení člověka.

Dnešní křesťanství ztratilo pro mnohé věřící čistotu pravdy a sílu přesvědčivosti. Vázáno dogmatizmy, institucemi a jimi zavedenými sakramenty je reprezentací moci, bohatství, ale ne vždy lásky, která jediná může dovést člověka k Bohu. Mnoho věřících hledá jiné cesty ke spojení se svým Tvůrcem. Proč je tomu tak ? Protože je často zapomínán požadavek: „Chceš-li ode mne něco, ukaž mi, jak to děláš sám !“

Literatura: Johannes Greber: „Das heutige Christentum“
J. G. Foundation 1977

Krátce o spánku

Spánek je životní dimenzí, probíhající paralelně k dennímu vědomí. Je fází očišťování a posilování nejen tělesného organismu, ale i duše, která je ve spánku vybavena novými poznatky a silou, aby se mohla příští den opět podílet na plnění životního plánu, který si člověk předsevzal před svým znovuzrozením.

Po západu slunce se mění životní rytmus a puls země, na níž žijeme. Květiny uzavírají svůj kalich a sklání se k zemi, zpěv ptáků a přírody se ztiší, nad vodami a nad krajinou ozařovanými měsíčním světlem se rozprostírá plášť ticha, míru a harmonie. Zpomalený rytmus země přechází na lidské tělo, které reaguje únavou a spánkem.

Ještě než usneme dochází k pomalé změně vlnové délky impulzů, vycházejících z mozku. I ony se zpomalují a tím dochází k redukci aktivity fyzického těla, což je pro naše zdraví velmi důležité. Ve smyslu přírodních zákonů je tělo organicky posilováno a harmonizováno, aby bylo schopno žít v souladu s vibracemi země.

S tímto vědomí bychom měli usínat a děkovat matce zemi za její pomoc.

Činnost denního vědomí a rozumové vnímání jsou omezeny. Astrální tělo aury se uvolňuje, a stoupá v doprovodu duchovního průvodce do jemu přístupných astrálních sfér. S fyzickým tělem zůstává spojeno Stříbrnou šňůrou.

Během spánku o nás pečuje mnoho duchovních bytostí, ale jen tehdy, jsme-li s jejich pomocí srozuměni. Naše vůle je vždy plně respektována. Probíhá-li toto spojení harmonicky, probouzíme se ráno osvěženi duševně i tělesně, vybaveni novou životní silou.

Jestliže zůstane denní vědomí usínajícího těla částečně aktivní a astrální tělo není úplně volné, dochází k somnabulismu, náměsíčnosti.

Fyzickému tělu náměsíčného je umožněna částečnou aktivitou denního vědomí pohyblivost, ale duševní aktivita je vedena vědomím astrálním. Proto je somnabul schopen vidět i se zavřenýma očima a jestliže vandruje po střechách nebo se pohybuje v nebezpečných výškách, nezná v náměsíčném stavu nebezpečí zřícení, protože astrální vědomí nezná možnost pádu. Jakmile je náměsíčník při této

činnosti osloven nebo probuzen, stáhne se bleskově jeho astrální tělo do těla fyzického a může dojít ke zřícení a pádu do hloubky, protože denní vědomí, které převzalo nadvládu, ve svém programu oproti tělu astrálnímu strach a možnost pádu registruje.

Ve spánku má člověk příležitost pracovat na uskutečnění předsevzatých cílů a řešení životních problémů. Důležité je, aby před usnutím jasně formuloval to, co si přeje docílit a uvědomil si, že svým přáním nesmí nikoho poškozovat, nýbrž pomáhat ostatním spolužijícím. Duchovní průvodce ho zavede do sfér, kde dostane pomoc, radu nebo řešení. Ta jsou převedena do jeho duševního vědomí a ráno vstane často s jasným obrazem a vědomím, jak jít dál.

Pro spánek a průběh našich prožitků během spánku je rozhodující, v jakém rozpoložení usínáme. Před spaním musíme odmítat jakékoliv představy a pocity strachu a starostí. Koncentrujme se jen na pozitivní myšlenky a obrazy, na myšlenky důvěry a naděje, že nám bude pomoheno a že získáme pro příští den tolik síly, abychom mohli úspěšně plnit svoje povinnosti vůči sobě samým i vůči našim bližním. Slovem bližní je míněna i příroda a všechny formy jejího života, se kterými vytváříme kosmický životní celek. Ten musíme respektovat tak jako sama sebe. Usínáme-li ve strachu, beznaději, provázení negativními myšlenkami a pocity, není naše astrální tělo schopné stoupat více než asi 30 cm nad tělo fyzické, protože jejich negativní energie ho zadržuje v pozemské atmosféře.

Jestliže se zdržuje astrální tělo v blízkosti těla fyzického, jehož podvědomí je ještě částečně činné, dochází ve spánku k nekontrolovatelným, zmateným, strach vzbuzujícím snům.

Jestliže duševní vědomí astrálního těla odmítá při svém vzestupu doprovod duchovního ochránce, pohybuje se toto astrální tělo bez ochrany v nižších astrálních sférách, vydáno na pospas negativním vibracím nízkých astrálních bytostí. Jakmile hrůza a strach dosáhnou fyzické tělo, stáhne se astrální tělo okamžitě zpět do fyzického těla a člověk se probudí mokrý potem a zděšený hrůzou svých snů.

Sny strachu nás provázejí i tehdy, jestliže v denním vědomí pěstujeme nedobré myšlenky, představy a činíme-li skutky, které poškozují naše bližní. Boží jiskra v nás, součást čisté Božské energie, se snaží člověka upozornit na škodlivou energii těchto

negativních činů, které ovládají nepříznivě tělo a duši tím, že ji převede do lidského vědomí pomocí snů.

Mnohé tíživé sny, tzv. noční můry, přicházejí z nejhlubších vrstev povědomí a jsou často zbytky podvědomím registrovaných nedobrých zážitků z dřívějších životů. Ale i nečisté svědomí se hlásí formou tíživých snů a pronásledování, protože astrální vědomí se snaží člověka přivést k vyrovnaní vůči bližnímu učiněného příkoří.

Jestliže si je spící vědom toho, že sní, vznikají tzv. lucidní sny. I v okamžiku nejvyššího nebezpečí zůstává klidný, protože ví, „to se mi jenom zdá“. V lucidních snech přechází světlo Boží jiskry Stříbrnou šňůrou do rozumového vědomí. Ačkoliv tělo odpočívá, je část jeho vědomí aktivní, takže spící si je vědom nejen své pozemské, ale i nadzemské existence. Stejný fenomén je i klinická smrt, kdy je člověk schopen vnímat současně aspekty fyzické, ale i astrální.

V malém mozku se nachází oblast, která umožňuje rozumovému vědomí vnímat vyšší, za hranicemi tohoto vědomí existující nashromážděné poznatky ducha. Z této oblasti vycházejí tzv. prekognitivní sny a sny pravdivé. U mnoha lidí je tato oblast nedostatečně vyvinutá, takže často přecházejí do jejich denního vědomí jenom úryvky a částečné tušení prošlých snů, k nimž nedochází v hlubokém spánku, nýbrž v době, kdy se astrální tělo nachází již v blízkosti těla fyzického.

Ráno po probuzení se snaží duše předat rozumu v noci získané a nashromážděné poznatky. Často se projevují jako vnitřní hlas, intuice, náhlé rozpomenutí se na prošlý sen. I když rozum tyto poznatky odmítá, dozívají ještě dlouho v duši a třeba až po letech přichází čas, kdy se člověk na určitý sen a jeho význam rozpomene.

Bolest, smutek a zoufalství nad ztrátou milovaného člověka mohou být ve spánku zmírněny, jestliže o to usínající prosí. Astrálnímu tělu trpícího je dovoleno navštívit, v doprovodu svého duchovního průvodce, zemřelého v jeho životní sféře. Je-li tato sféra sférou světla, odnáší si truchlící útěchu, světlo a radost do svého denního života a cítí je po probuzení jako osvěžující životní sílu a pocit blízkosti zemřelé osoby. Jsou-li domovem zemřelého tmavé, nízké astrální sféry, které odpovídají morálním hodnotám jeho odešlého pozemského života, není do nich pozůstalý svým duchovním průvodcem veden, ale odnáší si ve svém duševním vědomí útěchu a pomoc, aby byl schopen zvládnout svůj smutek.

Mnoho lidí trpí nespavostí a potížením při usínání, protože nejsou schopni odpoutat se od přitažlivosti země. Nesnažme se omamovat naše tělo medikamenty

Před spánkem je důležité vnitřní ztišení a potlačení všech dorážejících nedobrych představ a myšlenek uplynulého dne, jeho starostí, ale i radostí, které působí na příchod spánku stejně rušivě jako strach a obavy. Představujme si, že je naše tělo naplněno zemí. Její tíha stoupá, od nohou počínaje, stále výš a výš, zahaluje nás únavou a touhou po odpočinku.

Učme se cítit a poznávat vnitřním sluchem a zrakem mluvu a barvy ticha. Ticho vyzařuje fialové nuance, které procházejí před našimi zraky v překrásných formách, vyzařujících uklidnění, pocit vnitřní harmonie a převádějí nás do intenzivního spánku.

Založme obě ruce za hlavou a dýchejme vědomě, hluboce. Sledujme náš nádech a výdech stále znovu a představujme si, jak s každým výdechem odchází z těla neklid, starosti, nedobré myšlenky a zůstává v nás jen ticho, klid, láska a dík Tvůrci za život.

Hodnota našich snů odpovídá hodnotě našeho vnitřního vývoje a denního života. Mezi sněním a bděním není v podstatě žádný rozdíl. Jsou dimenzemi lidského života, který probíhá současně na zemi a v prostorech nadzemských, protože člověk není jen tělo a jeho hmotné požadavky. Podstatu člověka tvoří duch, bez jehož aktivity není tělo schopné existence.

Jsme v lidském těle inkarnované duchovní bytosti, procházející na zemi etapy svého vývojového cyklu. Kdo si je této pravdy vědom, kdo je schopen ji přijmout a zabudovat do svého myšlení, mluvení a jednání, realizuje své nejkrásnější a nejvzácnější sny: sjednocení s Tvůrcem a věčnou blaženost.